

40. அவனியாசை

கட்டளைக்கலிப்பா

அவனி யாசை யெலாஞ்சிக லென்றறா
வன்புக் காந்தொண் டடித்துணை காண்டலென்
றிவரு நெஞ்சசை யாநிலை நிற்பதென்
றெங்கு நின்னன்ப னாக வுலாவலென்
றுவமை யற்ற சிவானந்த வெள்ளமே
யுண்மை யாய பரம்பொரு ளேயிருங்
கவலை நூறிறு மாப்பளித் தாளுமெங்
கர்த்த னேகந்த மாதன மூர்த்தியே.

அவனி ஆசை எலாம் சிகல் என்று அறா
அன்புக்கு ஆம் தொண்டு அடித்துணை காண்டல் என்று
இவரு நெஞ்ச அசையாநிலை நிற்பது என்று
எங்கும் நின் அன்பன் ஆக உலாவல் என்று
உவமை அற்ற சிவானந்த வெள்ளமே
உண்மை ஆய பரம்பொருளே இரும்
கவலை நூறு இறுமாப்பு அளித்து ஆளும் எம்
கர்த்தனே கந்த மாதன மூர்த்தியே.

உலக ஆசைகள் எல்லாம் கெடுதல் என்று? நீங்காத அன்பு
உண்டாதற்கேற்ற தொண்டால் உனது இரு திருவடிகளைத்
தரிசித்தல் என்பது என்று? ஓடும் மனம் அசையாதபடி நிற்பது

என்று? எங்கும் உனது அன்பனாக இயங்குதல் என்று? ஒப்பில்லாத சிவனாந்த வெள்ளமே! உண்மையான பரம்பொருளே! பெரிய கவலையை அழிக்கும் செருக்கை அளித்து ஆளும் எம் கடவுளே! கந்தமாதனத்தில் எழுந்தருளிய மூர்த்தியே! 1

நாசி நாவிழி காதுட லைந்தையும்
 ஞால நாடலி லேதடை செய்யினும்
 ஆசை யாலகக் கண்ணுழல் பேய்மன
 மரைநொ டிப்பொழு தேனு மடங்குமோ
 தேசி கன்றய வென்றுள தேலது
 செவ்வ னேயடங் கித்துணை யாமலாற்
 காசி கண்டவர்க் கும்பகை யாகுமே
 கர்த்த னேகந்த மாதன மூர்த்தியே.

நாசி நா விழி காது உடல் ஐந்தையும்
 ஞால நாடலிலே தடை செய்யினும்
 ஆசையால் அகக்கண் உழல் பேய்மனம்
 அரைநொடிப் பொழுதேனும் அடங்குமோ
 தேசிகள் தயவு ஒன்றுஉளதேல் அது
 செவ்வனே அடங்கித் துணையாம் அலால்
 காசி கண்டவர்க்கும் பகை ஆகுமே
 கர்த்தனே கந்த மாதன மூர்த்தியே.

கடவுளே! கந்தமாதனத்தில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தியே! மூக்கு, வாய், கண், செவி, மெய் என்னும் ஐம்பொறிகளையும் உலகத்தை நாடுவதிலிருந்து தடை செய்தாலும், ஆசையினால் உள்ளே உழலும் பேய் மனம் அரை நொடிப் பொழுதேனும் அடங்குமோ? குருவின் தயவு ஒன்று இருக்குமானால், அது நன்கு அடங்கித் துணையாகுமல்லால் காசிக்குச் சென்று துறவு பூண்டவர்க்கும் அம்மனம் பகையாவிருக்கும்! 2

பாவிற் றுண்பவர் போலநில் லாமலுன்
 பாத மேபுக முந்தனி யேனுனை
 மேவிக் கொள்ளும்விர்த் தாந்தமெ லாநுவல்
 வேத நூல்பல வாய விளம்பவென்

ஆவிக் குச்சரி யாயுள நன்முனி
 யாண்டி யாப்பிள்ளை யைப்பிரிந் திங்கணை
 காவுற் றுத்திரி யும்படி யாயினேன்
 கர்த்த னேகந்த மாதன மூர்த்தியே.

பாவிற்று உண்பவர் போல நில்லாமல் உன்
 பாதமே புகழும் தனியேன் உனை
 மேவிக் கொள்ளும் விர்த்தாந்தம் எலாம் நுவல்
 வேத நூல்பலஆய விளம்ப என்
 ஆவிக்குச் சரியாய் உள நன்முனி
 யாண்டியாப் பிள்ளையைப் பிரிந்து இங்கணை
 காஉற்றுத் திரியும் படி ஆயினேன்.
 கர்த்தனே கந்த மாதன மூர்த்தியே.

கடவுளே! கந்தமாதனத்தில் எழுந்தருளியுள்ள மூர்த்தியே!
 மனிதரைப் பாடிப் பொருள் பெற்றுப் பிழைப்பவரைப் போல்
 இல்லாமல், உன் திருவடியையே புகழ்ந்து பாடும் ஒருவனாகிய
 நான், உன்னை அடைவதற்குரிய செய்தியெல்லாம் கூறும்
 வேத நூல்கள் பவவற்றைக் கூற, என் உயிருக்கு நிகரான சிறந்த
 முனியாண்டியாப் பிள்ளையைப் பிரிந்து இவ்வாறு வருந்தித்
 திரியும்படியானேன்!

3

வாட்ட டங்கண் மடந்தைய ரல்குலா
 மண்ட பத்துறை மாமத வேண்முக
 வாட்டங் கொண்டெனக் கஞ்சுவ தென்றுழல்
 மனமி லாதகப் பார்வையி னிற்குமோர்
 நாட்ட மாகி நிராலம்ப விண்ணிலே
 நானி றந்துநின் றுய்வதென் றம்மையார்
 கோட்டு ரோருக வள்ளிக்குங் குஞ்சரக்
 கோதைக் குங்கிடைத் துள்ளநற் கொண்களே.

வாள் தடங்கண் மங்கையர் அல்குலாம்
 மண்டபத்து உறை மாமதவேள் முக
 வாட்டம் கொண்டு எனக்கு அஞ்சுவது என்று உழல்
 மனம் இலாது அகப்பார்வையில் நிற்கும் ஓர்

நாட்டம் ஆகி நிரலம்ப விண்ணிலே
நான் இறந்து நின்று உய்வது என்று அம்மையார்
கோட்டு உரோருக வள்ளிக்கும் குஞ்சரக்
கோதைக்கும் கிடைத்துள்ள நல்கொண்களே.

அழகிய வட்டமான தனங்களுடைய வள்ளியம்மைக்கும்
தெய்வயானை அம்மைக்கும் கிடைத்துள்ள நல்ல கணவனே! ஒளி
பொருந்திய பெரிய கண்களுடைய மாதரின் அல்குலாகிய
மண்டபத்தில் தங்கும் கரிய மன்மதவேள் முகம் வாடி எனக்கு
அஞ்சுவது என்று? எங்கும் அலையும் மனம் இல்லாது, உள்முகப்
பார்வையில் நிற்குமொரு விருப்பமாகி, ஆதாரமற்ற சிதாகாசத்திலே
நான் என்னும் அகங்காரம் ஒழிந்து பிழைப்பது என்று? 4

காவி யங்க ணிளம்பிடி யார்களின்
காம வேட்கை யெலாமிங்க ணேபச்சை
நாவி யாகியு னல்லருண் மங்கையை
நாடி யின்புறற் கென்றருள் வாயெனக்
கூவி யேத்த விதித்த சுரேசனே
கோளர் கையி லெனைப்பிடித் தேகொடுத்
தாவி சாம்பி யவத்தைகொள் வானெனை
யாக்குங் காரண நானறி யேனரோ.

காவியங்கண் இளம்பிடியார்களின்
காமவேட்கை எலாம் இங்கணே பச்சை
நாவி ஆகி உன் நல் அருண் மங்கையை
நாடி இன்புறற்கு என்று அருள்வாய் எனக்
கூவி ஏத்த விதித்த சுரேசனே
கோளர் கையில் எனைப் பிடித்தேகொடுத்து
ஆவி சாம்பி அவத்தை கொள் வான் எனை
ஆக்கும் காரணம் நான் அறியேன் அரோ.

கருங்குவளை மலர்போலும் கருங்கண்ணுடைய இளமையான
பெண் யானை போன்ற மாதரின் மீது நான் கொண்ட காம விருப்பம்
எல்லாம், இங்குப் பச்சை நாவியாகி, என் சிறந்த அருள் ஆகிய
மங்கைமீது விருப்பம் கொண்டு, இன்பம் அனுபவிப்பதற்கு என்று
அருள்புரிவாய் என அழைத்துத் துதிக்க விதித்த தேவர்களின்
அரசனே! கோள் சொல்லித் திரியும் தீயோர் கையில் என்னைப்

பிடித்துக் கொடுத்து, உயிர் வாடித் துன்பம் அனுபவிக்கும்படிச் செய்யுங்காரணத்தை நான் அறியேன்!

5

அந்த கார விலாச வுடம்புடை

யந்த கன்வந் தவைத்துயிர் கொண்டபின்
பந்த னாப்பட் கிடத்தி வயாவுடைப்

பந்து கூடி யழாவொரு வாழ்வுறச்
சிந்தை யானதை நிற்பதப் போதிலே
சேர வைத்துனை யேதுதி செய்திடுஞ்
சொந்தக் காரணு மாயபின் பென்றனைச்
சோதிக் கின்றதென் னேகுசு தெய்வமே.

அந்த கார விலாச உடம்பு உடை

அந்தகன் வந்து அவைத்து உயிர் கொண்டபின்
பந்தல் நாப்பண் கிடத்தி வயா உடைப்
பந்து கூடி அழா ஒரு வாழ்வுறச்
சிந்தை யானதை நிற்பதப் போதிலே
சேர வைத்து உனையே துதி செய்திடும்
சொந்தக் காரணும் ஆயபின்பு என்றனைச்
சோதிக்கின்றது என்னே குசு தெய்வமே.

குசுதெய்வமே! இருள்போன்ற கரிய நிறமுடைய உடம்புள்ள இயமன் வந்து குத்தி உயிரைப் பிடித்துச் சென்ற பின்பு, பந்தல் நடுவில் கிடத்தி ஆசையுடைய சுற்றத்தார் கூடி அழாத வாழ்வை அடைய, என் மனத்தை உன் திருவடி மலரில் பொருந்த வைத்து, உனையே துதி செய்திடும் உன் சொந்தக்காரனாக நான் ஆன பின்பு என்னை இன்னும் நீ சோதிப்பது ஏன்?

6

இம்மை யிற்குகந் தந்ததன் மேலுமே

விடத்தில் வைக்கும் விழுப்பொரு ளாயவுள்
செம்மை சேர்திருத் தாள்களைச் சந்ததம்

சிந்தித் துக்கரங் கூப்பென் கரங்களால்
தம்மை யேபெரி தாப்புகழ் வீணரில்

சார்ந்து கும்பிடச் செய்தவென் புன்மையை
விம்மு நானுண் ணினைத்து நகைக்கிறேன்

வேதன் விண்டு தொழுங்கும ரேசனே.

இம்மையில் சுகம் தந்து அதன் மேலுமேல்
 இடத்தில் வைக்கும் விழுப்பொருள் ஆய உன்
 செம்மை சேர் திருத்தாள்களைச் சந்ததம்
 சீந்தித்துக் கரம் கூப்பு என் கரங்களால்
 தம்மையே பெரிதாப் புகழ் வீணரில்
 சார்ந்து கும்பிடச் செய்த என் புன்மையை
 விம்மு நான் உள் நினைத்து நகைக்கிறேன்
 வேதன் விண்டு தொழும் குமரேசனே.

பிரமதேவனும் திருமாலும் வணங்கும் குமரேசனே!
 இம்மண்ணுலக வாழ்வில் இன்பம் தந்து, அதற்கு மேலும் மேல்
 உலகத்தில் மேலான பதவியில் வைக்கும் சிறந்த பொருளாயுள்ள
 உன் செவ்வையான திருவடிகளை, எப்போதும் நினைத்துக் கை
 குவித்துவரும் என் கைகளால் தம்மையே பெரியதாகப் புகழ்ந்து
 பேசும் வீணரைச் சார்ந்து, அவரைக் கும்பிடச் செய்த என்
 அறிவின்மையை விம்மும் நான் மனத்துள் நினைத்துச்
 சிரிக்கின்றேன்!

7

என்னுற் பன்னமுவ் வாறிரண் டாண்டெனா
 விங்கு னோர்மதித் தோது கிறாரதில்
 உன்னைச் சூழ்ந்ததெ லாஞ்சொலி னேழை
 வற்ற வேழிலு முட்கவ லின்றிநின்
 தன்னை நாடிய வாண்டொரு நான்கரோ
 சங்க டங்கொண்ட வாண்டொரு மூன்றரோ
 இன்னு மென்விளை வாங்கொ லறிந்திலே
 னெந்தையேசெந்தில் வாழ்கும ரேசனே.

என் உற்பன்னம் முவ்வாறு இரண்டு ஆண்டு எனா
 இங்குளோர், மதித்து ஒதுகிறார் அதில்
 உன்னைச் சூழ்ந்தது எலாம் சொலின் ஏழு அளவு
 உற்ற ஏழிலும் உட்கவல் இன்றி நின்
 தன்னை நாடிய ஆண்டு ஒரு நான்கு அரோ
 சங்கடம் கொண்ட ஆண்டு ஒரு மூன்று அரோ
 இன்னும் என் விளைவு ஆம் கொல் அறிந்திலேன்
 எந்தையே செந்தில் வாழ் குமரேசனே.

8. இச்செய்யுள் கலியுகம் 4986ல் தாரண வருடம் சித்திரை மாசங் கூறப்பட்டதாக
 முதற்பதிப்பிலே காணப்படுகின்றது.

எம் தந்தையே! திருச்செந்திலில் எழுந்தருளியுள்ள குமரேசனே! என் பிறப்பு உண்டாகி இருபது ஆண்டுகள் என்று இங்குள்ளவர்கள் கணக்கிடுகிறார்கள்; கூறப்படும் அதில் உன்னை நினைத்ததெல்லாம் சொல்லப்புகின், ஒரு ஏழாண்டுகள் எனலாம்; அந்த ஏழிலும் மனத்துள் கவலையின்றி உன்னையே நாடி இருந்த ஆண்டுகள் ஒரு நான்கு எனவும், சங்கடம் கொண்ட ஆண்டுகள் ஒரு மூன்று என்றும் கூறலாம்! இன்னும் என்ன நடக்குமோ அறிந்திலேன்!

8

பன்றி யொன்றக னேமியைத் தோண்டவும்
 பறவை யொன்றகல் வானிற் பறக்கவும்
 நின்ற முக்க ணுடைப்பெரு மானுடை
 நித்தி யானந்த மைந்தவிங் குன்றுணை
 யன்றி வேறொர் துணையெனக் கில்லையே
 யைய னேநம்பி னோரைநீ கைவிடாய்
 என்ற சொல்லும்பொய் யாகுங் கொலோவிடா
 வீரம் வைத்தின்ப மேகொளச் செய்தியே.

பன்றி ஒன்று அகல் நேமியைத் தோண்டவும்
 பறவை ஒன்று அகல் வானில் பறக்கவும்
 நின்ற முக்கண் உடைப் பெருமான் உடை
 நித்தியானந்த மைந்த இங்கு உன் துணை
 அன்றி வேறொர் துணை எனக்கு இல்லையே
 ஐயனே நம்பினோரை நீ கைவிடாய்
 என்ற சொல்லும் பொய் ஆகும் கொலோ விடா
 வீரம் வைத்து இன்பமே கொளச் செய்தியே.

திருமால் பன்றி உருவுகொண்டு பூமியின் கீழ்ப்பகுதியைத் தோண்டித் திருவடியைக் காண முயலவும், பிரமதேவன் அன்னப்பறவை உருவு கொண்டு பரந்த வானுலகத்தை நோக்கிப் பறந்து திருமுடியைக் காண முயலவும், நின்ற முக்கண்ணுடைப் பெருமானுடைய எப்போதும் இன்பமாய் உள்ள மைந்தனே! இங்கு உன் துணையில்லாமல் வேறு ஒரு துணையும் எனக்கு இல்லை தலைவனே! உன்னை நம்பினோரை நீ கைவிடமாட்டாய் என்ற சொல்லும் பொய்யாகுமோ? நீங்காத அன்பை என்மீது வைத்து இன்பமே கொள்ளச் செய்வாயாக!

9

வெண்ட லைக்கைய ராடறக் காட்டழல்
 விவர்ண மாயையைச் சுட்டடக் குந்தரம்
 தொண்ட னேன்கண் டகங்களி கூர்ந்துனைத்
 தொழுமெ னாதுரு வைத்தெரிந் தங்ஙனே
 கண்டி டுந்தெளி வாலுன் னருட்பிர
 காசத் தோடுங் கலந்துய்ய வேண்டுமால்
 அண்ட வாண வணாமலைப் பேருடை
 யானை யாளறு மாமுகத் தெய்வமே.

வெண்டலைக் கையர் ஆடு அறக் காட்டு அழல்
 விவர்ணமாயையைச் சுட்டு அடக்குந்தரம்
 தொண்டனேன் கண்டு அகங்களி கூர்ந்து உனைத்
 தொழும் எனாது உருவைத் தெரிந்து அங்ஙனே
 கண்டிடும் தெளிவால் உன் அருட்பிர
 காசத்தோடும் கலந்து உய்ய வேண்டுமால்
 அண்டவாண அணமாலைப் பேருடை
 யானை ஆள் அறு மாமுகத் தெய்வமே.

தேவனே! அண்ணாமலைப் பெயரான அருணகிரிநாதன் என்னும் பெயருடையானை அடிமைகொண்ட ஆறுமாமுகத் தெய்வமே! வெண் தலையைக் கையிலேந்திய சிவபெருமான் (பிச்சாடனமூர்த்தி) நடனம் நீங்க, காட்டிய அக்கினி விவரமான மாயைச் சுட்டு அடக்கும் தன்மையைத் தொண்டனாகிய நான் கண்டு மனம் மிக மகிழ்ந்து உன்னைத் தொழுதும் என் உருவந்தெரிந்து அவ்விடத்தில் கண்டிடும் அறிவால் உனது திருவருட்பிரகாசத்தில் உய்ய வேண்டும். 10

ஆகப் பிரபந்தம் நாற்பதினும் போந்த திருப்பாடல் 514

தெய்வவணக்கச் செய்யுள் 3

ஆகத் திருப்பாடல் 517